

La retirada de Madrid ressuscita BCN

- Per desbancar Munic, possible rival, haurà de prosperar un projecte competitiu i reparar ferides

MARTÍ PERARNAU

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.01.10

Jordi Hereu no agrairà mai prou la persistència en l'error d'**Alberto Ruiz-Gallardón**, ja que si els somnis olímpics de Barcelona han ressuscitat és gràcies a la desaparició, per inanició, de la candidatura de Madrid. En el seu moment ja vam advertir que no havia estat **Jacques Rogge**, president del COI, qui havia enganyat Madrid en la seva impossible lluita contra Rio de Janeiro, sinó una barreja de desmesurada ambició política, sordesa davant els consells realistes i càlcul estratègic erroni de l'alcalde de la capital. Madrid no podia haver aconseguit els Jocs Olímpics el 2016, però podria haver estat la gran favorita per al 2020. N'hi hauria hagut prou de comparèixer a Copenhaguen encaixant la derrota amb esportivitat i llançar immediatament una aposta potent per a la següent edició. No va ser així i des d'aleshores ha seguit una carrera de despropòsits culminada ahir amb l'anunci de Barcelona-Pirineus, una precandidatura que neix perquè Madrid s'ha diluït. Igual que el gas, **Hereu** ha ocupat l'espai que **Gallardón** ha deixat disponible.

Més que qualsevol altra, la gran força que pot tenir el projecte barceloní resideix en el fet que Europa té bastantes probabilitats d'albergar els Jocs blancs del 2022. Recordaran el que va passar amb Ríó 2016 i les lliçons de geoestratègia política que va donar el COI fa uns mesos a Copenhaguen. Per comprendre algunes d'aquestes claus, repassem les últimes cites olímpiques: Sydney va acollir els Jocs del 2000; Salt Lake

City, els hivernals del 2002; Atenes, els d'estiu del 2004; una altra ciutat europea, Torí, els d'hivern del 2006, i Pequín, els recents del 2008.

El cicle mostra que els anells olímpics han viatjat l'última dècada d'Oceania a Amèrica del Nord passant per Àsia i recalant dues vegades consecutives a Europa, però alternant la modalitat Estiu-Hivern. L'interessant és analitzar que el cicle es repeteix de forma mil·limètrica aquesta pròxima dècada que acabem d'inaugurar: en quatre setmanes es disputaran els Jocs hivernals de Vancouver; els d'estiu del 2012 seran a Londres; a continuació, una altra ciutat europea, la russa Sotchi, rebrà els d'hivern del 2014; Rio de Janeiro acollirà els del 2016, i apostin amb força que l'edició blanca del 2018 serà per a la ciutat sud-coreana de Pyeongchang (no confondre amb Pyongyang, capital de Corea del Nord). Així, les edicions d'aquesta dècada repetirien cicle: Amèrica del Nord, Àsia, dues vegades consecutives Europa (una vegada més, estiu-hivern) i Sud-amèrica com a nou gran jugador del panorama mundial, suplint Oceania.

¿Què ens diuen aquests cicles? Que molt probablement Europa acollirà dues edicions consecutives: la de l'estiu del 2020 i la d'hivern del 2022, continuant la dècada amb l'Àfrica el 2024 (amb Sud-àfrica, caldria matisar), els Estats Units el 2026 i una ciutat asiàtica el 2028, 20 anys després de l'exitós Pequín. Per tant, el 2020 i el 2022 són les grans opcions europees. De aquí ve el greu error de Madrid, on ja ni tan sols existeix unanimitat política per optar a una tercera candidatura. En paraules d'un alt càrrec esportiu, «el moment de Madrid ja ha passat; això s'ha desinflat». El president del Comitè Olímpic Espanyol (COE), **Alejandro Blanco**, ha renunciat a un gran projecte per ajudar **Gallardón** a decidir-se: albergar a València la sessió del COI del 2013,

una assemblea històrica ja que significarà l'adéu de **Rogge**, l'elecció del seu successor i l'elecció dels Jocs del 2020. Únicament hi havia un problema: el país que alberga una sessió no es pot presentar als Jocs que s'elegeixen. Espanya tenia guanyada aquesta sessió, però **Blanco** es va retirar fa dues setmanes per no perjudicar Madrid 2020. El sacrifici del COE ha estat respost per **Gallardón** amb un silenci que equival a un enterrament.

UN COP desentès Madrid de l'olimpisme, el tauler queda en mans de París o Berlín i això redueix les opcions per a les candidatures hivernals del 2022. A priori, la gran rival de Barcelona-Pirineus seria Munic... llevat que Berlín conquisti els Jocs d'estiu del 2020 i desapareguin d'una revolada totes les opcions de la ciutat bavaresa. Munic té un projecte molt sòlid, en el qual s'han fixat els rectors barcelonins: una candidatura amb dos clústers, un situat al mateix Munic, amb els esports de gel; i l'altre, a Garmisch Partenkirchen (l'estació on es disputen els salts de trampolí cada primer dia de l'any), a penes a 75 quilòmetres, perfectament enllaçada per carretera i tren i amb unes magnífiques instal·lacions de neu.

Un projecte que teòricament ha de perdre els Jocs del 2018 per guanyar els del 2022, tret que s'interposi una carambola paradoxal: que l'error de **Gallardón** retirant Madrid de la que era la seva gran opció (2020) col·li per aquesta escletxa Berlín i elimini d'una tacada l'opció hivernal de Munic enfilant la de Barcelona-Pirineus. Per a això, primer caldrà que prosperi un projecte competitiu, amb instal·lacions serioses que compleixin uns requisits gens fàcils en matèria de neu, i també reparar les ferides produïdes a Saragossa-Jaca, que s'ha passat 20 anys en la lluita i que ha estat avisada per la premsa que té un rival.